

James Thompson

Helsinki Noir

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Het is 2 mei, een zonnige zondag, een kille lenteavond. Ik loop door de stad en kijk of er nog wat te beleven valt. De openluchtbars zijn tjokvol; iedereen is dronken en vrolijk. Gisteren was Vappu – het lentefeest op 1 mei en het grootste drinkgelag van het jaar – en de meeste bezoekers hier zijn van 's ochtends tot 's avonds dronken sinds ze vrijdag uit het werk zijn gekomen. Als je 's ochtends drinkt, komt de kater later. Uiteindelijk komt de rekening toch wel, maar ze kunnen morgen op het werk op kosten van de zaak ziek zijn.

Overall klinkt dronkenmangelach. Ik blijf staan onder de klok voor de hoofdingang van warenhuis Stockmann, het grootste en beste van de stad. Ik kom hier wel eens omdat ze bijna altijd hebben wat ik zoek en gespecialiseerd zijn in kwaliteitsartikelen, ook al zijn de prijzen die ze voor hun service en kwaliteit vragen ronduit misdadig.

De klok is een traditionele plek om af te spreken, omdat alles in het centrum daar vlakbij is. Het is een gewoonte geworden. Je zegt gewoon: 'Ik zie je onder de klok', en dan weet iedereen wat je bedoelt. Vooral stelletjes komen hier graag samen. Ik wacht op Jyri Ivalo, de nationale politiecommandant. Wij vormen bepaald geen stelletje. Ik zou onze relatie kunnen omschrijven als wederzijdse vijandschap, gecombineerd met respect. Ik vertrouw hem echter onvoorwaardelijk, omdat hij bang voor me is. De klok staat op vijf minuten voor vier. Ik ben mooi op tijd.

Ik ben politieman in de rang van inspecteur. Dankzij de stuiversromanversies die in de media van enkele geruchtmakende politieonderzoeken zijn verschenen, is mijn naam, Kari Vaara, een synoniem geworden voor 'heldhaftige politieman'. Jyri is mijn baas. We hebben een bijzondere arbeidsverhouding. De gebruikelijke hiërarchie ontbreekt. Ik werk rechtstreeks onder hem, zonder chefs of bazen daartussen. Het werk dat ik doe is geheim.

In een kluis bewaar ik een video waarin hij met een dildo in zijn reet fetisjistische seks bedrijft met een vrouw die kort daarna op diezelfde plek vermoord werd aangetroffen. Hoewel die een belangrijk bewijsmiddel in de Filippov-moordzaak was, hield ik de video achter, die zowel vernederend als hilarisch was, als je tenminste kunt vergeten dat zijn sekspartner vlak na de opname afschuwelijk mishandeld werd en het leven liet. De video zou zijn leven vernietigen.

Een bedelende Roemeense vrouw buigt zich naar de grond toe, met haar knieën onder zich. Hoofd op de stenen, gezicht verborgen. Verweerde bruine handen in een zwijgende smeekbede uitgestrekt, een rozenkrans tussen haar vingers. Geen fijne manier om je brood te verdienen.

Toen Roemenië zich bij de Europese Unie aansloot en burgers uit de andere lidstaten het recht kregen negentig dagen zonder visum in het land te verblijven, kregen inventieve Roemeense ondernemers het briljante idee de grootste stumpers die ze konden vinden voor hun karretje te spannen en die met de bus naar andere landen te sturen om daar te bedelen. Deze georganiseerde bedelarij bleek een lucratieve business.

De burgers van Helsinki waren woest. De bedelaars waren hun een doorn in het oog. De zigeuners richtten provisorische kampementen in, en aangezien het winter werd en de gemeente bang was dat ze dood zouden vriezen, kocht die voor hen vliegtickets terug naar Roemenië. De burgers van Helsinki waren woest omdat zij voor de kosten van de terugreis opdraaiden. Inmiddels wordt het weer warmer en keren de Roma terug. De burgers van Helsinki zijn wederom woest. Er moet iets gebeuren.

Net zoals in de andere Noord-Europese landen is extreem rechts in Finland sterk in opkomst en zijn abjecte haatcampagnes tegen buitenlanders aan de orde van de dag. Ik dacht altijd dat Finnen in stilte haten, maar die tijd is voorbij. Na mijn hersenoperatie mocht ik een maand lang niet autorijden en was ik vaak van het openbaar vervoer afhankelijk. Op een dag nam ik de tram. Twee bejaarde vrouwen, van wie een met een rollator, vroegen de bestuurder, een

zwarte immigrant, waar ze moesten uitstappen om hun bestemming te bereiken.

Hij antwoordde in het Fins, met een accent weliswaar, maar goed verstaanbaar. De twee oudjes gingen voor me zitten en oreerden luidkeels, zodat hij het zeker zou horen, dat die achterlijke zwarten eindelijk eens gewoon Fins moesten leren.

De oudjes oogstten bulderend gelach. Nu gingen alle remmen los en voelde een tiener zich geïnspireerd een grap te vertellen. 'Wat krijg je als je een zwarte met een zigeuner kruist? Een dief die te lui is om te stelen.' Gehinnik alom.

De bestuurder had al die lui uit de tram mogen zetten, maar hij reageerde niet. Hij was eraan gewend.

Om me heen staan een paar mooie jonge meiden te lachen en aan ijsjes te likken. Ze zwaaien heen en weer op het ritme van blèrende techno uit een gettoblaster. Zonder op haar te letten dansen de meiden om de Roma-bedelares heen, aan hun ijsjes likkend. Gezien het kille weer zijn ze nogal optimistisch gekleed, alsof het lente is, en er is enig bloot te zien. Ik stel vast dat het waar is wat ze zeggen: borsten groeien in het zonlicht. Ze nemen me met schuinse blikken op. Dat is vanwege de stok die ik bij me heb. Hij is gemaakt van esenhout en zo dik als een knuppel. Het handvat is een enorme leeuwenkop van massief goud die zeker een half pond weegt. Het ene oog is een robijn, het andere een smaragd. De bek staat wijd open, en ik hou de stok achter de vlijmscherpe, glimmende stalen hoektanden met mijn linkerwijsvinger vast.

Het licht verandert. Na een laatste blik op de meiden loop ik weg. Als ik de straat in kijk, herinner ik me dat ik op een steenworp afstand van hier ooit een man heb doodgeschoten. De trottoirs waren vol mensen, net als vandaag, maar toen was het een warme, zonnige zomerdag. Ooit had ik dat een deprimerende gedachte gevonden, maar nu kan het me niets schelen.

Aan de overkant van de straat, op de kruising van Mannerheimintie en Aleksanterinkatu, zie ik Jyri naar me toe komen. Ik loop naar de hoek en wacht tot het licht van het zebrapad op groen springt. Het

Rolling Stones-nummer 'Gimme Shelter' zit voortdurend in mijn hoofd. De Stones en de techno syncoperen, vibreren en irriteren.

Sulo, oftewel Sweetness, zoals mijn lieve Amerikaanse vrouw mijn nieuwe jonge protegé heeft genoemd, zou zeggen: ze boppen, beboppen, reboppen. Sweetness bewondert me en imiteert me. Sweetness laat op allerlei manieren merken dat hij me vereert; zo was hij eerst bezeten van death metal, maar nu is hij helemaal wous van jazz.

Jyri straalt zelfverzekerdheid uit in zijn soepele manier van bewegen. Zijn kostuum zit onberispelijk en hij is perfect gekapt. Ik ken hem niet goed, maar volgens mij is hij bij uitstek een narcist. Ego-centrisch, genotzuchtig, amoreel, zelfgenoegzaam en onaangedaan door zijn volledige gebrek aan empathisch vermogen. Hoe dan ook, in elk geval vaart hij er wel bij. Zijn carrière wordt gekenmerkt door een reeks van successen. We treffen elkaar op de vluchtheuvel in het midden van de vierbaansweg en verspillen geen tijd aan begroetingen of handdrukken.

Hij geeft me een grote bruine envelop met dossiers van criminelen en hun geplande activiteiten. Ik geef de nationale politiecommandant twee enveloppen vol bankbiljetten, honderdvijftigduizend euro in coupures van honderd: de commissie voor Jyri en andere prominenten voor de overval van gisteren. Het was een memorabele Vappu. We wisselen de enveloppen uit.

'Zouden jij en die Amerikaanse vrouw van je geïnteresseerd zijn in een avondje uit met mij en een paar van mijn vrienden en collega's?' vraagt hij.

Dit is een fascinerend idee. Ik kan me niet voorstellen dat ik gezellig zit te kletsen met Jyri en zijn maatjes.

'Alles op mijn kosten. Er speelt een uitstekende jazzband, en er zijn mensen die je graag willen ontmoeten.'

Hij heeft dus over mij gekletst, en nu is onze geheime operatie hoe dan ook minder geheim. 'Het wordt moeilijk om nu nog een oppas te vinden, en ik moet het Kate vragen.'

'Bel haar meteen op en vraag het haar. Beloof haar maar dat ik een betrouwbare oppas zal regelen.'

Ik ga een paar passen van hem af staan en draai me om, zodat ik rustig kan bellen. Kate heeft een vreselijke kater en ik verwacht dat ze stellig zal weigeren. Ik breng de uitnodiging over en zeg dat ze mensen zal ontmoeten die nuttig kunnen zijn voor haar werk als algemeen manager van Hotel Kämp.

Tot mijn verrassing gaat ze zonder enig protest akkoord. 'Prima,' zegt ze, 'lijkt me heel leuk. Bedank hem voor de uitnodiging en zeg dat ik ernaar uitkijk.' Ze zwijgt even. 'Kan ik Aino meenemen?' Dat is haar assistent-restaurantmanager en sinds kort haar beste vriendin, op wie ik een oogje heb.

Kate moest vanochtend kotsen. Is ze echt enthousiast? We hangen op.

Ik draai me weer naar Jyri toe. 'We komen graag. Is het goed als ze een vriendin meeneemt? Ze ziet er goed uit,' voeg ik eraan toe, want ik weet dat die rokkenjager van een Jyri zelfs doordrenkt met benzine door de brandende hel zou kruipen als hij op die manier ook maar een glimp van een mooie vrouw zou opvangen.

Hij glimlacht, alsof hij echt blij is. 'Natuurlijk. Geweldig. Nodig je team ook uit en zeg tegen hen dat ze best iemand mee mogen nemen. De oppas meldt zich om halfnegen bij je thuis.' Hij draait zich spoorsslags om en uit zijn vastberaden tred blijkt dat hij in de zevende hemel is, wat waarschijnlijk te danken is aan de anderhalve ton die hij in zijn handen heeft.

Het doel van de dossiers is mij en de andere leden van de geheime eenheid informatie te verschaffen om criminelen in het vizier te krijgen en die van hun geld, drugs en wapens te beroven.

Ik kan me het gesprek dat Jyri en ik tijdens het Filippov-onderzoek voerden nog bijna woordelijk herinneren. Hij wist me toen over te halen hoofd van een geheime speciale eenheid te worden, terwijl hij me smeekte het bewijs tegen hem achter te houden.

'Ik zal je alles geven wat je wilt,' zei hij, 'als je ervoor zorgt dat dit goed afloopt.'

'Dat is een ander probleem voor jou,' zei ik. 'Ik wil helemaal niets.' Hij boog zich naar me toe. 'Ik zit eraan te denken een geheime

speciale eenheid samen te stellen. Bestrijding van georganiseerde misdaad. Die eenheid krijgt het mandaat om met alle noodzakelijke middelen achter criminelen aan te gaan en om daarbij zelfgekozen methoden te gebruiken. Geen restricties.'

'Zo'n groep hebben we al. Dat is SUPO.'

'Er is een probleem met SUPO,' zei hij. 'Ze werken niet voor mij.'

'Dus jij wilt een soort Finse J. Edgar Hoover worden.'

'Ja.'

Ik lachte hem in zijn gezicht uit. 'Nee.'

'Je denkt dat ik je niet ken, maar dat is niet zo,' zei hij. 'Jij lijdt aan een pathetische behoefte om de onschuldigen te beschermen. Jij denkt dat je een soort barmhartige samaritaan bent, maar dat is niet zo. Je bent een smeris, een schurk en een moordenaar, zoals je hebt laten zien. Jij zult alles doen om te bereiken wat jij als gerechtigheid beschouwt. Ik zal je met een voorbeeld duidelijk maken hoe hard we zo'n eenheid nodig hebben. Slechts een stuk of zes agenten in Helsinki doen onderzoek naar mensensmokkel. In Finland en de omliggende landen houden duizenden gangsters zich met de koop en verkoop van jonge meisjes bezig, en jaarlijks worden er honderdduizenden van die meisjes door dit land getransporteerd. Met onze beperkte juridische middelen kunnen we deze slavenhandel nauwelijks echt bestrijden. Denk eens aan al die slachtoffers met al hun stralende gezichten die je uit de ellende kunt bevrijden, die je van misbruik, voortdurende doodsangst en eindeloze verkrachtingen kunt redden.'

Het ontging hem niet dat ik geïnteresseerd was.

'Milo kent het stiekeme werk,' zei hij, verwijzend naar mijn collega. 'Hij is een geniale whizzkid en ook een moordenaar. Hij zou je eerste teammedewerker kunnen worden. En daarna kun je iedereen aannemen die je wilt.'

Milo heeft zich in stiekeme operaties bekwaamd omdat hij een voyeur is. Hij breekt in huizen in om de inboedel van de bewoners te doorzoeken. Hij is een gewelddadige idioot met een IQ van 172.

'Ik ga helemaal niemand doden,' zei ik.

‘Dat laat ik aan jouw oordeel over.’

‘Milo is een ongeleid projectiel en een blok aan het been.’

‘Milo is een nerveuze puppy. Hij heeft een vaste hand nodig om hem te leiden. De jouwe.’

‘Het zou een enorme hoop geld kosten,’ zei ik. ‘Computers. Auto’s. Bewakingsapparatuur.’

‘Over twee weken zullen Zweedse en Finse zigeuners een grote xtc-deal sluiten. Daarbij zal honderd zestigduizend euro van eigenaar wisselen. Jij kunt die deal onderscheppen en het geld gebruiken als beginnetje voor een geheim fonds.’

‘Nee.’

Hij raakte nu zo geïrriteerd dat zijn stem begon te trillen. ‘Ik zei tegen je dat ik je ken, en dat is ook zo. Ik kan in je ziel kijken. Je hebt een hekel aan je baan. Je bent gefrustreerd omdat je niet echt iets kunt betekenen. Je bent een mislukkeling. Voor je overleden zus.’ Hij begon over het hoge aantal doden in een vorig onderzoek: ‘Voor Sufia Elmi en haar familie. Voor brigadier Valteri en zijn gezin. Voor je dode ex-vrouw. Voor je dode onvoldragen tweeling en in dat opzicht ook voor je vrouw. Voor die pathetische schoolschutter die Milo neerschoot. Je bent een mislukkeling voor jezelf. Je hebt bij iedereen die je hebt aangeraakt gefaald, en je zult verdomde veel mensen moeten redden voordat je dat goedgemaakt hebt. Je zult deze baan aannemen om je hachje te redden. Ik bied je alles wat je je maar wenst.’

‘Waarom ik?’ vroeg ik.

‘Vanwege je al genoemde, ergerlijke onomkoopbaarheid. Jij wilt helemaal niets. Je bent een maniak, maar wel een betrouwbare maniak. Ik kan erop vertrouwen dat jij deze eenheid zult leiden zonder mij te bedonderen.’

‘Ik zal erover nadenken.’

‘Niemand zal hier ooit iets over vernemen,’ zei hij. ‘Ik zal alles organiseren, en jij krijgt de medewerkers.’

Omdat ik een naïeve dwaas ben, trapte ik in Jyri’s mooie praatjes. Ik heb niemand geholpen, maar wel diverse mensen gekwetst, en

daar zal het niet bij blijven. Het enige wat me gelukt is, is dat ik mijn vrouw van me vervreemd heb, juist degene die me verreweg het dierbaarst is geweest.

Vrijwel iedereen gelooft in de belachelijke mythe dat Finland een land zonder corruptie is. De politie en politici zouden brandschoon zijn en zich vooral inzetten voor het heil van de natie. Buitenlanders schrijven dat zelfs in reisgidsen voor toeristen. Het grote voordeel voor onze geheime eenheid is dat niemand zou geloven dat zoiets kon bestaan, of dat corruptie zo hoog in de hiërarchie van de overheid zo wijdverspreid zou zijn.

Ik ben leider van een overvalbende. Ik ben inspecteur van politie, gewiekst afperser en specialist in gewelddadige acties. Drie maanden geleden was ik nog een eerlijke smeris. Ik weet niet of ik echt geïnteresseerd ben in het hoe en waarom, maar toch vraag ik me af hoe ik in zo'n korte periode zo'n drastische verandering heb kunnen ondergaan.

Jyri wilde dat ik nog meer mannetjesputters in het team aanstelde, maar dat heb ik geweigerd. Meer dan vier man is te veel in een geheim team. De groep bestaat uit mij, Milo en Sweetness. Milo is een weirdo, maar vanwege zijn enthousiasme ben ik hem steeds meer gaan waarderen. Sweetness is een kolos met een babyface die ik niet alleen heb aangesteld vanwege zijn postuur en omdat hij in staat is gewelddaden te plegen zonder ervan te genieten, maar ook om Jyri te pesten. En dat lukt goed. Jyri verwijst naar hem als 'de sukkel'. Sweetness lijkt vaak een sul, maar dat is hij allerminst.

Om Sweetness te citeren: 'Het leven is er gewoon. Er is nergens een reden voor.'

1

Iets meer dan drie maanden voor mijn afspraak met Jyri, op 24 januari, beviel Kate van ons eerste kind. Het was een probleemloze bevalling, voor zover mogelijk, niet moeilijker dan een pitje van een watermeloen tussen je vingers uitknijpen, en er lag niet meer dan zestien uur tussen de eerste wee en het moment dat ik ons kind in mijn armen wiegde. Toen ik haar voor het eerst vasthield, voelde ik een stroom emoties waarvan ik het bestaan nooit had vermoed, en hoewel ik het niet voor mogelijk had gehouden, hield ik nog tien keer zoveel van Kate vanwege het geschenk dat ze mij had gegeven.

Ze was een makkelijke baby, die niet veel huilde. Vaak sliep ze de hele nacht door. Ze zou pas officieel een naam krijgen bij haar doop, maar we besloten haar Anu te noemen. Een eenvoudige, mooie naam, die zowel voor Finnen als voor buitenlanders gemakkelijk uit te spreken is – niet onbelangrijk in een bicultureel huwelijk.

Ik veranderde door ons biculturele huwelijk. Toen ik Kate net kende, kon ik de woorden ‘ik hou van jou’ niet over mijn lippen krijgen, zoals zoveel Finse mannen. Ik heb vrouwen nogal eens horen klagen dat hun echtgenoten nooit zeggen dat ze van hen houden. Het kenmerkende antwoord: ‘Toen ik met je trouwde heb ik gezegd dat ik van je hou. Als er iets verandert, zal ik het je laten weten.’ Maar zij zei het wel vaak tegen mij, oprecht en zonder enige schaamte. Ik heb geleerd tegen haar te zeggen dat ik hetzelfde voelde. Eerst vond ik dat lastig. Maar het duurde niet lang of ik leerde om dat als eerste te zeggen, en dat voelde heel natuurlijk en bevredigend. Ik kon niet begrijpen waarom dat eerst zo moeilijk was geweest.

Ik leed al bijna een jaar aan zware migraine. Ik dacht dat dat te maken had met stress in verband met Kates zwangerschap – in december van het jaar daarvoor had ze een miskraam van een tweeling gehad, en ik was bang dat zoiets weer zou gebeuren – maar Kate

stond erop dat ik me liet onderzoeken. Mijn broer Jari is neuroloog. Ik maakte een afspraak met hem, en hij stuurde me door om een MRI te laten maken. Op de dag dat we Anu uit het ziekenhuis ophaalden, moest hij me vertellen dat ik een hersentumor had.

Kate en ik hadden altijd een geweldige relatie gehad. We waren niet alleen man en vrouw, maar ook heel goede maatjes. Toch bleek er iets tussen ons in te staan, namelijk dat ik haar nooit iets vertel over vroegere of recente gebeurtenissen in mijn leven, en zeker niet als het om onaangename zaken gaat. Ze is niet zo erg als die vrouwen in Amerikaanse praatprogramma's die in woede uitbarsten als ze erachter komen dat hun echtgenoot twintig jaar eerder een slippertje heeft gemaakt, vijf jaar voordat ze elkaar ontmoetten, en die geloven dat ze alles moeten weten van het leven van hun echtgenoten, met inbegrip van de intiemste gedachten en emoties. Maar een paar keer is Kate dingen van me te weten gekomen die haar geschokt hebben, en ze ziet graag dat ik iets openhartiger word, zodat ze me beter kan leren kennen en begrijpen. Dat is moeilijk voor me, want het ligt gewoon niet in mijn aard. Kate zei dat ze mijn onvermogen om haar over gebeurtenissen te vertellen die op ons gezamenlijke leven betrekking hebben als een vorm van liegen beschouwde. En ze vond het zorgwekkend dat ik een groot deel van mijn verleden voor haar verborgen hield.

Ik begreep wat ze bedoelde en beloofde mijn best te doen openhartiger te worden. Maar zij was net moeder geworden en straalde gewoonweg van levenslust. Ik piekerde erover hoe lang ik haar gelukkig zou laten zijn voordat ik haar zou vertellen dat ik misschien doodging. Ik besloot haar twee dagen te geven. Waarschijnlijk had ik het nog wel langer willen verzwijgen, maar de biopsie om de aard van de tumor te bepalen zou twee dagen later plaatsvinden, op de achtentwintigste. Het zou lastig zijn geweest om een verklaring te verzinnen waarom mijn haar deels afgeschoren was en ik een gehechte incisie op mijn hoofd had. Ik ging er ook van uit dat ze minstens een dag nodig had om aan het idee te wennen.

Ik ging naast Kate op de bank zitten, zei tegen haar dat ik geen

goed nieuws had en pakte haar hand vast. ‘De uitslag van de MRI is binnen,’ zei ik, ‘en ik heb een hersentumor.’

Haar gezicht betrok en in haar ooghoeken glinsterden tranen.

Ze probeerde iets te zeggen, maar dat lukte niet. Uiteindelijk wist ze met overslaande stem een paar woorden uit te brengen: ‘Hoe erg?’

Ik probeerde de situatie zo goed mogelijk te schetsen, zoals Jari het mij had uitgelegd, en zei tegen haar dat er overmorgen een biopsie zou plaatsvinden die ons het antwoord op die vraag zou geven.

Ik zei dat ik in het beste geval een meningeoom had, een tumor die ontstaat in de hersenvliezen, de dunne membranen om de hersenen en het ruggenmerg. Zo ja, dan kon die via een craniotomie verwijderd worden, en met wat geluk zou ik er dan helemaal niets aan overhouden en binnen drie dagen weer thuis zijn. Mogelijk was ik binnen een paar weken zelfs weer aan het werk. Ik hoefde dan niet eens een chemokuur te volgen of bestraald te worden. Wel zou ik problemen met mijn spraak of evenwicht kunnen krijgen, me slap kunnen voelen en zelfs verlamd kunnen raken. Dat zou met fysiotherapie hopelijk op te lossen zijn, en met wat geluk zou ik dan binnen een paar maanden weer normaal kunnen functioneren, althans bijna.

In het ergste geval had ik een snelgroeïende, kwaadaardige tumor van de vierde categorie. Dan zou er weinig meer aan te doen zijn en had ik nog maar kort te leven, misschien niet meer dan een paar weken. Daartussen zaten nog allemaal andere mogelijkheden, die weer andere behandelingen vereisten, maar Jari had die niet allemaal toegelicht, want het was een lange lijst. In elk geval waren dit de twee extremen waartussen ik me bevond.

Kate nam het nieuws moedig op en slaagde erin kalm te blijven. Ze hilde weliswaar een beetje, maar stortte niet in. ‘Hoe gaat het nu met je?’ vroeg ze.

De migraine was echt vreselijk. Nadat ik bijna een jaar lang vrijwel voortdurend aan zware hoofdpijn had geleden, was ik werkelijk doodop. De langdurige pijn had me van mijn krachten beroofd en ik was inmiddels volkomen lethargisch geworden. Toch was ik nog aan

het werk. 'Wel goed,' zei ik. 'Het baart me vooral zorgen dat ik jou hiermee moet confronteren.'

'Ben je niet bang?' vroeg ze.

Als je zo lang aan zware pijnen lijdt, gaat het verlangen naar het einde daarvan alles overheersen. 'Niet echt,' zei ik. 'Het enige wat ik wil, is dat het ophoudt.'

Ze nam me in haar armen en hield me een poosje vast. Er viel niets te zeggen.

We bleven een tijdje zo zitten. 'Er is nog iets waarover ik met je moet praten,' zei ik. Ik wilde er op dat moment niet over beginnen, omdat ik vermoedde dat ze het onderwerp wilde vermijden, en ik had het gevoel dat ik mijn mogelijke overlijden gebruikte om haar te manipuleren teneinde mijn zin te krijgen. Maar zo was het niet. Ik wilde aan haar wensen tegemoetkomen en dit niet voor haar geheimhouden, en ik moest Jyri uitsluitel geven over de speciale eenheid. Hij wilde niet langer wachten. Hij zei dat het inderdaad mogelijk was dat ik overleed, maar hij had er vertrouwen in dat de verwijdering van de tumor niet meer voorstelde dan een teek uit een hondendoor halen.

Als onze wensen met elkaar botsen, probeer ik Kates geluk altijd boven het mijne te stellen. Ik had mezelf beloofd dat ik het werk nooit meer zou laten prevaleren boven onze relatie. Ik ben in wezen een romanticus. Ik zei tegen Kate dat de nationale politiecommandant, Jyri Ivalo, me een baan had aangeboden en me had gevraagd een clandestiene eenheid te leiden die van illegale methoden gebruik zou maken om de misdaad te bestrijden. Ik vergeleek het met het COINTELPRO-programma van J. Edgar Hoover, maar dan minder kwaadaardig. De illegale activiteiten zouden vooral neerkomen op het observeren van criminelen met allerlei hightechapparatuur, wat met de privacywetgeving in strijd was. Op basis van die informatie zouden we criminelen heimelijk van hun geld, drugs en wapens beroven, zodat het hun aan de middelen ontbrak om hun praktijken voort te zetten en wij met hun geld onze operatie konden financieren.

Ik vertelde haar wat Jyri had gezegd over daadwerkelijk hulp verlenen aan anderen, zodat jonge vrouwen niet langer tot slavernij en prostitutie werden gedwongen. Ik zei tegen haar dat ik in die baan echt iets kon betekenen en kon voorkomen dat het leven van een aantal meisjes in een hel op aarde veranderde.

Kate kwam nog wat dichterbij me zitten en drukte haar lichaam tegen me aan. 'Vraag je mij nu om toestemming?'

'Ja,' zei ik, 'want ik moet de wet overtreden en het is riskant werk. En als we in dit land blijven wonen, zal ik er ook toe verplicht zijn. Tijdens het Filippov-onderzoek heb ik veel belastende informatie over mensen in invloedrijke posities vergaard. Ik weet te veel. Als ik weiger, zullen ze een manier vinden om me in diskrediet te brengen en me te gronde te richten om hun eigen hachje te redden. In zekere zin doen ze me een aanbod om me bij hun mannenclubje aan te sluiten. Als jij niet wilt dat ik die baan aanneem, moeten we uit Finland vertrekken en naar Amerika emigreren. Ik wil dat jij de beslissing neemt.'

'Wil je dit echt?'

'Ja,' zei ik. 'Ik heb het gevoel dat ik voor het eerst in mijn leven de kans heb iets te doen wat echt van belang is. Ik zal waarschijnlijk nooit meer zo'n kans krijgen. Maar ik hoef niet per se iets van belang te doen. Als jij niet wilt dat ik eraan begin, doe ik het niet, en ik zal je daar echt niet op aankijken.'

Ze bleef een hele tijd stil zitten, zonder iets te zeggen. Ik keek haar bewonderend aan. Kate is een prachtige vrouw. Een klassieke schoonheid. Ondanks de zwangerschap was haar figuur nauwelijks veranderd; alleen haar borsten waren nu groter. Ze was nog altijd slank. Haar lange bruine haar hing los. Haar lichtgrijze ogen starden in de verte; ze was in gedachten verzonken.

'Neem die baan,' zei ze, 'maar je moet je vandaag nog ziek melden.'

'Goed, maar ik wil me nog wel een beetje met de start van mijn nieuwe project bezighouden en het op gang helpen, alleen om iets te doen te hebben.'

Ze knikte instemmend, en op dat moment werd ik een corrupte juut, zonder het te beseffen.